

SVETA DEŽELA - POTOPIS

Do njega pa je prišel tudi neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Ko ga je zagledal, se mu je zasmilil. Stopil je k njemu, zlil olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posadil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj. Lk 10, 33-34

23. 4. 2023 – 9. dan, dopoldne: Austrian Hospic, Kalvarija in sprehod čez mesto Jeruzalem

Jutro je ... Kazalci ure kažejo na 5:00. Nežna roka rahlo potresa mojo ramo in tihi glas mi prigovarja: *"Mojčka, vstani, kavica že čaka..."* Moja cimra Andreja Remic, ki je hkrati tudi organizatorka tega romanja, me vse dni potovanja prebuja na tak način. Vsa urejena s sveže opranimi lasmi, mi vsakič znova najprej zaželi dobro jutro. Za razliko od mene, je ona ves čas v službi. Večinoma vsak večer, ko grem spat, dela še dolgo v noč... Vstaja pred menoj. Čeprav sta najini postelji postavljeni tesno skupaj, imava različen urnik. Vse pavze čez dan zanjo pomenijo skrb, organizacijo in tehnično izvedbo. Ko prideva v sobo, se vržem na posteljo, ona pa urejuje papirje. *"Sama sreča, da ljubi svojo službo,"* pomislim večkrat.

Z oči odmaknem spalno masko in se odmotam iz velike brisače, ki sem si jo prejšnji večer preventivno, kot nekakšno plenico, ovila okoli telesa. Oddahnem si. Črevesnih težav dokončno nimam več. Bogu se zahvalim za zdravilo, ki mi ga je ponudila neka sopotnica. Učinkovalo je. *"Bogu, hvala! Bogu, hvala!"* Če kaj, se zares nisem želela ponečediti v spalnici kraljice Sisi.

V Austrian Hospicu, kjer smo prenočevali, so nama bili z Andrejo dodeljeni prostori Elizabete Bavarske. Imava kuhinjo, ki jo Andreja hvaležno uporablja za pripravo dnevne malice, za celotno skupino. Imava ogromen divan, fotelj in rustikalno čajno mizico. Razbohoteno nameščena sedežna garnitura, skupaj z rustikalno čajno mizico, označuje dnevni prostor. Ob steni pri vratih stoji težka masivna komoda, v kotu na drugi strani pa starinska vitrina. Zraven stoji leseni sekretar s predali za papirje ... Imava spalnico z visokimi okni in zatemnitvenimi zavesami in garderobno sobo z vgrajenimi policami. V spalnici je še ena velika komoda z velikimi predali iz masiva in starinski kósten tj. izrezljano starinsko omaro, za oblačila na obešalnikih. Seveda imava tudi lep toaletni prostor. Ta minimum, ki ga je koristila avstrijska cesarica in ogrska kraljica, soproga cesarja Franca Jožefa I. je postal najin maksimum, kar se tiče namestitve v Sveti deželi. V celoti pa nikakor ni bil koriščen...

Najina oblačila so v večji meri ostala kar v kovčkih. Na omarah so se nabirale vrečke nakupljenih spominkov, predvsem mojih pobranih kamenčkov, peska, listov in lubja. Med temi neprecenljivimi zakladi

je bilo možno najti polnilec za telefon, prenosno polnilno baterijsko banko, glavnik, Lekadol s C-vitaminom v prašku (nikoli se ne ve), paketki kave, osvežilni bomboni, plastična prenosna skodelica, pipec, žlička, mini milo ... Ni bilo potrebe ne časa, da bi vse zlagali v omare.

V avli gostišča se vsi zberemo nekaj čez 5:00. *"Dobro si je zamislila Avstro-Ogrska, da je v tistem času, kupila kos zemlje v samem centru mesta Jeruzalem. Do Božjega groba in Kalvarije se pride peš v petnajstih minutah,"* sem premišljevala. Pred stavbo Hospica raste kaktus. Med čakanjem, da smo zares vsi, se zagledam vanj. Velik je kot drevo. *"Moj kaktus je v petih letih pridobil le 10 cm. Ko bi le lahko izruvala ta veliki kaktus in ga odnesla s seboj domov,"* sem, še ne povsem prebujena, brez recenzije, strokovno ocenjevala možnosti, za ta podvig. Da, moji možgani so še spali, zato se razum ni vmešaval...

Dan pričnemo s sveto mašo na Kalvariji ob 6:30. To, da imamo mašo na Kalvariji, je dogovorjeno več mesecev vnaprej. Vse zasluže gredo naši vodniki, s. Darjani Toman. Med mašo opazim neko tujko, ki čepi ob steni in pozorno spremlja obred. Njena drža je ponižna. Počepnem zraven nje in premišlujem: *"Bo skupaj z nami pristopila tudi k obhajilu?"* Že se postavljamo v vrsto in na Kalvariji odmevajo besede našega duhovnika, Iva Kožuha: *"Kristusovo Telo..., Kristusovo Telo..., Kristusovo Telo..."* Tujka se v ponižni drži, zares drobna in majhna, postavi v vrsto, ko se obhajilo že bliža koncu. Spremljam jo z zanimanjem in čakam tudi na odziv našega duhovnika. Ta dvigne hostijo pred njen obraz in izreče besede: *"Corpus Christi."*

To me gane. Gane me, da ni presenečen nad neznanim obrazom pred seboj... Gane me, da je izrekel besede v latinščini, kot bi bilo to zanj povsem naravno in vsakdanje. Ta trenutek postanem ponosna nanj na poseben način. Odpustim mu, ker me je pred nekaj dnevi med večerjo prehitro zbudil iz sanjarjenja...

Tisti dan pri večerji je moj razum počival. Ni se vmešaval v moje zasebne študije in kovanja načrtov, kot npr. kako iz Svete dežele prinesiti domov kaktus – drevo. Včasih enostavno pozabim, da nisem sama z Jezusom. Med večerjo sem zato glasno premišljevala, da so Jeruzalemske ulice precej umazane in bi bilo vsake toliko časa povsem primerno, če bi jih očistili z vodo. Pri tem sem dodala: *"Če bi bila upravitelj Jeruzalema, bi zagotovo poskrbela za redno čiščenje ulic."* Naš duhovnik, ki ga razum nikoli ne zapusti, pa je hladno rekel: *"No, ne skrbi. Nikoli ne boš upravitelj Jeruzalema."* Te besede name niso učinkovale kot hladna krpa na preveč razgreto čelo, pač pa bolj kot sunek v ramo, na način: *"Zbudi se vendar."* Jaz pa se prebujam počasi. Če se ne zbudim lepo, kar zajokam. Enostavno je kar konec sveta, če ne doživim najprej dobro jutro, pa naj gre za kakršnokoli prebujanje že ... Mogoče sem glede tega vendarle malce princeska. Za piko na i so me kasneje podučili, da se Jeruzalemske ulice redno čistijo z vodo, a vsak dan je tam toliko ljudi in toliko se na njih zgodi, da hitro postanejo umazane.

Sprehodimo se po mestu in spotoma kdo na hitro kaj kupi, čeprav nam vodnica blago prigovarja, da bo za te stvari še dovolj časa... Obiščemo star trgovski center Cardo. Med sprehodom nas vodnica opozori na sedmeroramni svečnik, ki je že pripravljen za tretji tempelj. Svečnik stoji pod zaščitnim steklom na trgu. Že pa se po stopnicah spuščamo proti Zidu žalovanja in se ne zavedamo, da se spuščamo iz gore Sion, na kateri stoji mesto Jeruzalem in kjer je Kalvarija in tudi gostišče, ki nas je sprejelo. Na to nas opozori naša vodnica.

Spust iz Siona, Zid žalovanja

Austrian Hospic je v času našega bivanja na strehi izobesil slovensko zastavo. To nas je vse zelo presenetilo in bili smo navdušeni. Naše veselje se je dvigalo do neba...

Zapisala Mojca Erzar, predstavnica skupnosti Romar